

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **R. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. MSK 7015/2018, sp. zn. DSH/15121/2017/Sru, o dopravním přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2018, č. j. MSK 7015/2018, sp. zn. DSH/15121/2017/Sru žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu změnil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/138458/17/DSČ/Klu ze dne 10. 4. 2017 tak, že text „*pokuta v částce 4 000 Kč*“ změnil na text „*pokuta v částce 3 500 Kč*“. Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 5. 12. 2016 v 15:04 hodin řídil v Moravské Ostravě, na ulici Varenská ve směru k ulici Novinářské v blízkosti přechodu pro chodce u tenisových kurtů, osobní automobil tovární značky BMW, RZ X, přičemž v obci, kde je zákonem obecně stanovená rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, mu byla silničním laserovým rychloměrem ProLaser III/PL-DOK II naměřena okamžitá rychlost 78 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h, jel rychlostí nejméně 75 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 25 km/h. Tímto jednáním žalobce z nedbalosti porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za což mu v této souvislosti byla ve smyslu ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta v částce 4 000 Kč. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uplatnil celou řadu žalobních bodů, které rozdělil do několika částí. Jako první žalobce namítal, že výměra sankce byla nedostatečně odůvodněna. Správní orgán neuvedl, jaký vliv mělo kritérium (závažnost) na konečnou výši pokuty (což neuvedl u žádného z hodnocených kritérií). Rovněž co se týče materiální stránky přestupku, správní orgán neuvedl, zda se jedná o polehčující či přitěžující okolnost a jaký vliv měla na konečnou výši sankce. Správní orgán se rovněž nezabýval ani zákonným kritériem dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, a to skutečností, zda a jakým způsobem byl žalobce pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Další žalobní bod žalobce se týkal zavinění. Samotný závěr o zavinění je nepřezkoumatelný, a to pro nedostatek důvodů, neboť v tomto směru správní orgán uvedl pouze to, že „*spatřuje v jednání obviněného nedbalost vědomou, neboť obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem neporuší nebo neohrozí. Obviněný věděl, že rychlost překročil, spoléhal však na to, že nebude strážníky zastaven.*“ Správní orgán tedy pouze ocitoval zákonnou definici této formy zavinění, načež uvedl, že žalobce věděl, že rychlost překročil, ale spoléhal na to, že strážníky nebude zastaven. Žalobce také namítal, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje odkaz na všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Konkrétně se jedná o § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, § 13 odst. 1 téhož zákona, jakož i o § 11 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Dále se jedná o ustanovení, podle kterého byla uložena povinnost nahradit náklady řízení. Žalobce namítal, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit právě bankovním převodem. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to předně z toho důvodu, že se správní orgán vůbec nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti obecní policií provedeno v součinnosti s Policií ČR, jak vyžaduje § 79a silničního zákona, a jedná se tak o zákonnou podmínku měření rychlosti, kterou měl správní orgán nejen řešit, ale též prokázat a její splnění řádně zdůvodnit. K další podmínce měření rychlosti dle § 79a silničního zákona – na úseku

určeném Policií ČR – pak žalobce uvádí, že nebylo prokázáno, kde bylo měřeno, neboť z fotografie nelze poznat, že by bylo měřeno právě na přechodu pro chodce u tenisových kurtů na dané ulici (jak vyžaduje Policie ČR). Žalobce poukázal na následující část rozhodnutí prvního stupně, ve které správní orgán uvedl, že *„řidič se nacházel v obci a uvedená pozemní komunikace není označena jako dálnice ani silnice pro motorová vozidla a tudíž měl povinnost jet nejvýše rychlostí 50 km/h.“* I tuto úvahu shledává žalobce nepřezkoumatelnou, neboť správní orgán neuvedl, z jakého podkladu rozhodnutí a jakým způsobem dovodil, že se žalobce nacházel v obci. Žalovaný dále přikročil ke změně rozhodnutí prvního stupně, ale již se nezabýval tím, zda k tomuto mohl přikročit s ohledem na podmínku dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žaloba žalobce dále obsahuje poměrně obsáhlé námitky týkající se měření rychlosti:

a) snímky z měření jsou nekvalitní a nestandardní, vzniká tak pochybnost o existenci ověření rychloměru. Žalobce požádal o přezkoušení rychloměru a o přerušení řízení do vyřízení této žádosti,

b) na snímku není vidět záměrný kříž, proto žalobce požádal o originální výstup z rychloměru a jeho provedení k důkazu, neboť pouze tento podklad může sloužit k věrohodnému posouzení toho, zda bylo měření provedeno v souladu s Návodem k obsluze a také k posouzení toho, jaké vozidlo bylo změřeno,

c) žalobce poukazoval na to, že nebyl dodržen nulový měřicí úhel a že i s ohledem na to mohlo dojít ke slip effectu (naměření vyšší než skutečné rychlosti). K tomu navrhoval provést jako důkaz dokument BBC, který se touto problematikou zabývá a dále navrhoval znalecký posudek a vyšetřovací pokus,

d) konečně žalobce namítal, že na místě strážníky žádal o zkontrolování úředních značek na rychloměru a o předložení ověřovacího listu, což však tito odmítli, načež žalobce nabyl dojmu, že vše nebude v pořádku, na rychloměr nahlédl a uviděl jednu porušenou úřední značku, čímž došlo k zániku ověření. K tomu žalobce navrhoval provést jako důkaz ohledání rychloměru.

Žalobce namítal také to, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí pojem „radar“, přičemž měření bylo provedeno laserovým rychloměrem. Žalobce namítal, že rychlostní limit 50 km/h (pokud v daném úseku skutečně platil) je pro tento úsek zcela neadekvátní, a jeho porušení tedy nelze sankcionovat. K tomu žalobce navrhuje provést jako důkaz znalecký posudek znalcem z oboru dopravy k otázce, jaký je adekvátní rychlostní limit v tomto úseku. Žalobce rovněž poukazuje na to, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, a výstup z něj je tedy jako důkaz nepoužitelný dle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť měření bylo provedeno skrytým, utajeným způsobem. Obecní policie sice má dle § 79a silničního zákona právo měřit rychlost, ze zákona však nelze dovodit, že by tak mohla činit skrytým, utajeným způsobem, tj. bez vědomí dotčených osob. Další žalobní námitka byla, že úsek měření rychlosti nebyl označen příslušnými dopravními značkami zakotvenými do právního řádu za účelem označení úseku měření rychlosti obecní policií, bylo měření prováděno nezákonně. Závěrem své žaloby žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci.

3. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 25. 4. 2018 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. MSK 7015/2018, sp. zn. DSH/15121/2017/Sru, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy, sp. zn. S-SMO/477294/16/DSC a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - z oznámení přestupku sepsaného dne 5. 12. 2016, že dne 5. 12. 2016 v 15:04 hodin na ulici Varenská (přechod u tenisových kurtů) v Ostravě žalobce překročil motorovým vozidlem BMW, RZ X, nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 28 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost 78 km/h. V oznámení přestupku je také uvedeno, že jej žalobce odmítl podepsat a vyjádřit se k němu;
 - z úředního záznamu ze dne 5. 12. 2016 vyhotoveného Městskou policií Ostrava, operativní oddíl, že obsahuje stejný popis přestupku, jak je shora uvedeno, přičemž silniční laserový rychloměr ProLaser III/PL-DOK II obsluhoval str. J. H. K tomuto úřednímu záznamu je připojen fotografický snímek č. 4608, který byl pořízen z měření rychlosti silničním laserovým rychloměrem ProLaser III/PL-DOK II, přičemž je na snímku údaj 78 km/h a záběr předmětného vozidla se zřetelnou RZ x;
 - z ověřovacího listu č. 8012-OL-70300-16 silničního laserového rychloměru ProLaser III/PL-DOK II, že bylo ověření tohoto měřidla provedeno dne 30. 9. 2016 a jeho platnost byla stanovena do 29. 9. 2017;
 - z potvrzení o absolvování školení ze dne 23. 9. 2015, že toto potvrzení potvrdilo, že strážník Městské policie Ostrava J. H. absolvoval školení operátora laserového měřiče rychlosti ProLaser III včetně dokumentačního zařízení PL-DOK II;
 - z Aktualizace lokalit určených k měření rychlosti Městská policie Ostrava k č. j. SMO/197738/15/MP ze dne 27. 6. 2016, že Policie ČR, Dopravní inspektorát územního odboru vnější služby Městského ředitelství Ostrava vydala souhlasné stanovisko s měřením rychlosti vozidel realizované Městskou policií Ostrava na území města Ostrava v termínu od 1. 7. 2016 – 31. 12. 2016, mj. v úseku Moravská Ostrava, Varenská přechod u tenisových kurtů (oba směry);
 - dne 25. 1. 2017 vydal Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností příkaz č. j. SMO/033404/17/DSC/Klu, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že

dne 5. 12. 2016 v 15:04 hodin řídil v Moravské Ostravě, na ulici Varenská ve směru k ulici Novinářské v blízkosti přechodu pro chodce u tenisových kurtů, osobní automobil tovární značky BMW, RZ X, přičemž v obci, kde je zákonem obecně stanovená rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, mu byla silničním laserovým rychloměrem ProLaser III/PL-DOK II naměřena okamžitá rychlost 78 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, jel rychlostí nejméně 75 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 25 km/h. Tímto jednáním žalobce z nedbalosti porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu;

- z přípisu, který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 10. 2. 2017, že zmocněnec žalobce N. B. podal proti výše uvedenému příkazu odpor. K tomuto přípisu zmocněnec žalobce připojil plnou moc ze dne 1. 2. 2017;
- z předvolání zmocněnce k ústnímu jednání ze dne 3. 3. 2017, že správní orgán I. stupně předvolal zmocněnce žalobce k ústnímu jednání na den 27. 3. 2017 na 8:00 hodin. Zároveň správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o nařízení ústního jednání na den 27. 3. 2017;
- z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 27. 3. 2017, že se k tomuto jednání dostavil zmocněnec žalobce. Zmocněnec žalobce u tohoto jednání požádal o stanovení lhůty k vyjádření se k předmětné věci;
- z usnesení ze dne 27. 3. 2017, že správní orgán I. stupně určil zmocněnci žalobce lhůtu pěti dnů k podání námitek k projednávané věci;
- z úředního záznamu – nahlížení do spisu ze dne 27. 3. 2017, že do správního spisu nahlížel zmocněnec žalobce;
- z přípisu zmocněnce žalobce doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 29. 3. 2017, že se vyjádřil k předmětnému přestupku žalobce;
- dne 10. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.

6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání podané zmocněncem žalobce – nedatované a doručené správnímu orgánu I. stupně dne 12. 4. 2017, výzva správního orgánu I. stupně ze dne 26. 4. 2017, jímž byla zmocněnci žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. Zmocněnec žalobce toto blanketní odvolání doplnil, toto doplněné odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 10. 5. 2017. Poté byla věc předložena žalovanému, o které, jak shora uvedeno, rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

8. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:

- žalobce namítal, že výměra sankce byla nedostatečně odůvodněna. Rovněž co se týče materiální stránky přestupku, správní orgán neuvedl, zda se jedná o polehčující či přitěžující okolnost a jaký vliv měla na konečnou výši sankce. Ve shodě s žalovaným také krajský soud považuje výměru sankce za dostatečně odůvodněnou. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že kterým hlediskům přihlédl a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny na straně 4 jeho rozhodnutí, přičemž žalovaný se se závěry správního orgánu ztotožnil a následně dostatečně zdůvodnil, proč žalobci snížil výši pokuty ze 4 000 Kč na 3 500 Kč. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně vyplývá, že jako jedinou polehčující okolnost bral tu skutečnost, že jednáním žalobce nedošlo ke škodlivému účinku v podobě vzniku škody na majetku či zdraví osob. Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, se uloží pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč a zákaz činnosti od 1 měsíce do 6 měsíců tomu, kdo tento přestupek spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se při stanovení výše sankce hledisky uvedenými v citovaném ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích zabývaly, podrobně zdůvodnily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly, jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Kritéria uvedená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní a není třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, např. otázku postižení pro týž skutek v disciplinárním řízení, jak namítá žalobce, neboť v průběhu správního řízení nevyvstala nutnost tuto otázku zkoumat. Správní orgány dle názoru soudu v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a žalovaný stanovil sankci v přiměřené výši. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů, která tvoří nedílný celek. Z výše uvedeného tedy považuje krajský soud žalobní námitku žalobce týkající se sankce za nedůvodnou;
- další okruh žalobních námitek žalobce se týkal zavinění. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině (ust. § 77 zákona o přestupcích). Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Nedbalostní zavinění je vyjádřeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které tvoří jeden celek, se podává, že žalovaný formu zavinění posoudil shodně jako správní orgán I. stupně, a to zavinění ve formě nedbalosti vědomé. Krajský soud musí dát částečně za pravdu žalobci, neboť správní orgán odůvodnil konkrétní formu nedbalosti poměrně stroze a velmi obecně, nicméně krajský soud tuto vadu

řízení nepovažuje za natolik intenzivní, aby musel zrušit žalobou napadené rozhodnutí. Z celého kontextu odůvodnění je zřejmé, že žalobce musel vědět, že se nachází v obci v zastavěném území (viz fotografie změřeného vozidla č. snímku 4608). Zdejší soud nemá pochybnosti o tom, že měření rychlosti bylo provedeno na ulici Varenské v Ostravě u přechodu u tenisových kurtů (viz oznámení o přestupku, úřední záznam ze dne 5. 12. 2016). Žalobce má jako řidič povinnost sledovat, jakou rychlostí jede, přičemž rychlost (50 km/h) překročil poměrně výrazně – po odečtení odchylky ± 3 km/h o 25 km/h, čehož si musel být vědom;

- žalobce namítal, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje odkaz na všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Konkrétně se jedná o § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, § 13 odst. 1 téhož zákona, jakož i o § 11 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Dále se jedná o ustanovení, podle kterého byla uložena povinnost nahradit náklady řízení. Žalobce namítal, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit právě bankovním převodem. Krajský soud uvádí, že není vadou výroku, nejsou-li v něm uvedena obecná ust. § 11, § 12 a § 13 zákona o přestupcích. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje označení speciálního ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, což je plně dostačující. Co se týká ustanovení, podle kterých byla uložena povinnost nahradit náklady řízení, tak výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje jak odkaz na ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, tak odkaz na vyhlášku Ministerstva vnitra ČR č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb., což také považuje zdejší soud za dostatečné. Krajský soud ke způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení uvádí, že tato část je ve výroku pouze informativní, přičemž výrok dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na žalobci, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí;
- žalobce namítal, že se správní orgán vůbec nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti obecní policií provedeno v součinnosti s Policií ČR, jak vyžaduje § 79a silničního zákona, a jedná se tak o zákonnou podmínku měření rychlosti, kterou měl správní orgán nejen řešit, ale též prokázat a její splnění řádně zdůvodnit. Žalobce rovněž poukazuje na to, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně a výstup z něj je tedy jako důkaz nepoužitelný dle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť měření bylo provedeno skrytým, utajeným způsobem. Obecní policie sice má dle § 79a silničního zákona právo měřit rychlost, ze zákona však nelze dovodit, že by tak mohla činit skrytým, utajeným způsobem, tj. bez vědomí dotčených osob. Žalovaný dále přikročil ke změně rozhodnutí prvního stupně, ale již se nezabýval tím, zda k tomuto mohl přikročit s ohledem na podmínku dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. K žalobní námitce, zda bylo měření rychlosti obecní policií provedeno v součinnosti s Policií ČR, jak vyžaduje ust. § 79a zákona o silničním provozu, krajský soud nemůže souhlasit s názorem žalobce, že se správní orgán I. stupně touto otázkou nezabýval,

neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 2) vyplývá, že se podmínkou součinnosti s Policií České republiky zabýval a konstatoval, že měření bylo prováděno na místě v souladu s vydaným seznamem - Aktualizace lokalit určených k měření rychlosti Městská policie Ostrava k č. j. SMO/197738/15/MP ze dne 27. 6. 2016, ze kterého je zřejmé, že měření bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR (Moravská Ostrava, Varenská přechod u tenisových kurtů). Navíc krajský soud podotýká, že žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které dle jeho názoru nedošlo k součinnosti mezi obecní policií a policií ČR ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o silničním provozu, proto i tuto žalobní námitku hodnotí krajský soud jako nedůvodnou. Ke „*skrytému měření*“ je potřebné uvést, že zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Je tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon také policii neukládá o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. K dodržení účelu měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu, krajský soud uvádí, že žalobce pouze spekuluje o preventivním efektu „*skrytého či viditelného měření*“. Krajský soud zastává názor, že oba způsoby měření, které žalobce uvedl ve své žalobě, zajišťují zvyšování bezpečnosti provozu a je zcela irelevantní, který způsob měření má vyšší efekt. K žalobní námitce týkající se změny rozhodnutí správního orgánu I. stupně zdejší soud uvádí, že žalobce nemohl být v důsledku napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech tím, že žalovaný změnil výrok o sankci tak, že „*pokuta v částce 4 000 Kč se mění na pokutu v částce 3 500 Kč*“, ba naopak toto snížení sankce je logicky ve prospěch žalobce, kdy žalovaný dostatečně odůvodnil, proč pokutu žalobci snížil. Žalovaný postupoval v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť touto změnou výroku nehrozila žalobci újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se;

- další žalobní námitky žalobce se týkaly měření rychlosti, rychlostního limitu v místě změření žalobce a k místu měření. Žalobce namítal také to, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí pojem „*radar*“, přičemž měření bylo provedeno laserovým rychloměrem. Žalobce namítal, že rychlostní limit 50 km/h (pokud v daném úseku skutečně platil) je pro tento úsek zcela neadekvátní a jeho porušení tedy nelze sankcionovat. S uvedenými námitkami se krajský soud nemůže ztotožnit, neboť oznámení o přestupku ze dne 5. 12. 2016, úřední záznam ze dne 5. 12. 2016, fotografický snímek č. 4608, ověřovací list č. 8012-OL-70300-16 silničního laserového rychloměru a potvrzení o absolvování školení ze dne 23. 9. 2015 opravňující zasahujícího policistu J. H. k ovládání měřiče rychlosti je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku žalobcem. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného, tedy že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Podklady založené ve správním spise vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že bylo-li měření realizováno, jeho metoda provedení musela být v souladu s manuálem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013). Jestliže

žalobce v žalobě správním orgánům vytýkal, že se v rámci správního řízení nezabývaly jeho důkazními návrhy, krajský soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že za výše uvedené situace byly tyto důkazy zcela nadbytečnými. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat. Krajský soud poznamenává, že žalovaný se zabýval všemi odvolacími námitkami žalobce a své rozhodnutí dostatečně přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnil. Jestliže správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí pojem „*radar*“, jednalo se o obecné označení měřicího zařízení, neboť ve výroku rozhodnutí i v dalších částech odůvodnění je správně uváděn silniční laserový rychloměr. K žalobní námitce rychlostního limitu musí zdejší soud poznamenat, že tuto námitku žalobce uplatnil až v soudním řízení, přičemž ve správním řízení limit rychlosti žalobce nezpochybňoval, proto se zdejšímu soudu jeví tato žalobní námitka jako ryze účelová. Správní orgán uvedl, že vycházel mj. i z oznámení o přestupku a úředního záznamu ze dne 5. 12. 2016, ve kterém je uvedeno, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h). Z výše uvedeného správní orgán neměl pochybnosti o tom, že v předmětném úseku měření v obci byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h a ke stejnému závěru dospěl i krajský soud. Z fotografického snímku č. 4608 je zřejmé, že bylo změřeno vozidlo řízené žalobcem s registrační značkou X a že měření proběhlo v obci. Stejně jako správní orgán považuje i soud fotodokumentaci za kvalitní a standartní, když fotografie jsou ostré a údaje z nich čitelné, přičemž žalobce opět konkrétně neuvedl, v čem jsou předmětné fotografie nekvalitní či nestandardní. Žalobce navrhoval provést jako důkaz znalecký posudek znalcem z oboru dopravy k otázce, jaký je adekvátní rychlostní limit v tomto úseku, tento důkazní návrh je dle zdejšího soud zcela nadbytečný, neboť se jednalo o měření v obci u přechodu pro chodce;

- žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.

9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 9. července 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce